

Adela Vojtušová, 23 rokov, Oščadnica

Na Uráne čerstvý úsvit

Hodiny na terase boli novým predmetom manželských sporov. Sporov v manželstve Lindiných rodičov. Ak sa ich život ešte dalo nazvať manželstvom. Doriti, myslela si Linda, tak keď neviem ani pomenovať život tých dvoch, tak čo potom môžem vedieť? Proste rodičia, hodiny, terasa, spory. Hodiny nefungovali už nejaký ten piatok, ale keďže rodičia trávili piatky v krčme (každý v inej), nevšimli si to. Linda na terase často pozerala do blba (a na hodiny) a už dávno vedela, že obvykle tvrdia, že je pol tretej. Občas sa pohli, vždy v náhodnom rytme. Čas a pravidelnosť im nič nehovorili a Linda bola vážne nadšená, že to už je tretí objekt v ich dome, ktorý má tieto vlastnosti. Akože vážne celá bez seba, rodičia proste neboli dostatočne naprd, potrebovala ešte aj rozbité hodiny, ktoré sa nakoniec stali predmetom toho nového manželského sporu (alebo čo to bolo). Otec si sadol oproti nej na terasu a chvíľu sa na ňu díval. Oči mal sklené len trochu, smrdel len o trochu viac a aj tú trochu rozniesol vietor ku všetkým susedom (keby náhodou nevedeli, že smrdí), takže to vlastne bol pekný sobotný podvečer. Linda ďalej hľadela do blba, otec jej ostal v periférii (a tam by ho mala najradšej). Mohlo to byť celé v pohode, keby otec neodtrhol zrak od tejto svojej dcéry (čo ešte neutiekla) a nevšimol by si, že hodiny trucovito ukazujú pol tretej aj päť minút.

„Odkedy nejdú?“ vyštekol hlasne.

A mohlo by to celé byť v pohode, keby Linda mala trochu rozumu a povedala, že odvčera. Ale nepovedala. Z nejakého dôvodu hodiny načisto natrela a ticho zamrmlala, že už asi rok.

„Ty márnokratná kurva!“ zakričal otec. Sused sa tváril, že ho nepočuje (zlatý), ale zato matka prišla ako na zavolanie.

„Hm?“ zaštekotala rozbitým hlasom. Opitá, pomyslela si Linda. Opitá, opitá.

„Kupuješ pičoviny, čo nefungujú. Načo ti dávam všetky tie prachy?“

Matka sa zatackala, ale jej opovrhujúce pokrčenie plecami bolo veľmi očividné. A do riti, mala Linda v hlave. To bude facka alebo kopanec rovno z terasy. Na betón či na trávu? Naposledy tú karikatúru ženy brala na pohotovosť pred mesiacom, sprosté výhovorky už nepomôžu.

„Ale ony celkom fungujú,“ vložila sa do toho. Predsa sa to nejako musí dať zachrániť.

„O čom jebeš?“

„Hej, väčšinou ukazujú, že je pol tretej, ale teraz ukazujú už pol aj päť. A niekedy dokonca tri.“

„Je aspoň šesť, ty retardované decko.“ Linda vedela, že teraz by otec klasicky pokračoval monológom o tom, že Linda určite nie je jeho dieťa. Lebo on nemal v škole štvorky, on nie je taký krpatý, on bol pribojný a dominantný a nie taký lúzer ako ona a veľkolepú scénu by zakončil fackou alebo kopancom rovno z terasy. Pre matku (len raz pre Lindu). Čiže ak bude mlčať, vôbec nič nevyrieši.

„Myslím si, že tie hodiny fungujú, len neukazujú náš čas,“ pokračovala rýchlo. Ale otca dávno stratila (žiaľ, len metaforicky).

„Trep dve na tri, to má po tebe ty neschopná jeblina. Nejaký bastard všetkých susedov to je, ale môj nie.“ A pokračoval ďalej, a monológ krásne plynul, v divadle by možno dostal

nejakú cenu, ale to si Linda nemyslela, lebo v divadle nikdy nebola, ale vedela pokračovanie tej super hry a to pokračovanie sa nezmenilo. Matka dostala facku, zasmiala sa, dostala druhú a otec (možno neotec) sa ešte raz pozrel na Lindu, ale tá mu nestála ani za facku (čo ju nechutne zabolelo) a proste odišiel. Matka ho bez slova nasledovala a Linda ostala na terase s pokazenými (jedine že by neboli) hodinami. Mohla ďalej čumieť do blba a rozmýšľať nad tým, či dnes otec pôjde do krčmy a či sa vráti do cca desiatej. Lebo ak sa nevráti, tak matka sa rozhodne nebuť sama a zavolá jedného z tých svojich kamošov, a bude priveľmi opitá, aby mu dala, ale on bude nejaké dávanie očakávať a matka predsa nie je jediná žena v dome. A preto Linda tak často verila, že jej úplne opitý otec sa vráti domov do cca desiatej a možno jej vynadá len preto, že sa stretnú na chodbe. Čas v jej živote znamenal fakt veľa. Jedna sekunda navyše strávená vyberaním vhodnej odpovede znamenala relatívne pokojný večer, pol minúty v matkinom kostnatom náručí o jedno zavolanie cudzieho chlapa menej, rozbité hodiny jeden únik.

Bol to krásny nápad, že tie hodiny ukazujú iný čas ako ten na Zemi. Hýbali sa takým krásne nepredvídateľným tempom. Až to bolo ironické, že Linda to vôbec oceňovala. Ale nepravidelnosť hodín bola iná ako chaotické opijáše jej rodičov. Tam nebolo iné vysvetlenie. Pili lebo si tak zvykli, jej sestra odišla a oni pili kvôli tomu, Linda bola skurvené sklamanie tak pili ďalej a čím ďalej tým viac pili nezávisle od seba, takže v dome sa pohybovali dva nezávislé chaosy a Linda bola chytená niekde v ich strede. Hodiny jej dali malú nádej si myslieť, že to vôbec nie je jej život. Na Zemi bolo možno tak šesť, ale čo na Uráne? Na Venuši? Kdesi na planétach, o ktorých ľudia nemali ani tušenia, ale určite kdesi existovali? Hm? Tam mohlo byť pol tretej aj celý rok, len s maličkými obmenami. Linda sa naučila, že na Uráne trvá deň len sedemnášť hodín, a to bola pekná predstava. O sedem hodín menej sklamanie v jednom dni. Keď sa ich učiteľka nedávno pýtala, aké je ich vysnívané miesto na dovolenku, vyhrkla, že Urán. Jej spolužiaci sa opäť raz zasmiali a dosť nahlas artikulovali, že je sprostá. Oni chcú ísť do LA, do NY, alebo do Paríža. Možno by to bolo fajn, keby sa s nimi nezasmiala aj učiteľka a nepovedala, že na Uráne by Linda okamžite umrela (Linde by to nevadilo.)

„Zasa si ma nepochopila, Linda. Asi ti dám päťku.“ Linda rozmýšľala, že by možno aj mohla protestovať. Učiteľka ju nemohla zbiť a vyzerala triezvo, ale načo by to robila. Mala pravdu. Je predsa neschopná. Držala hubu a krok aj po hodine, kedy spolužiaci tento incident znovu vytiahli a znovu sa jej smiali.

„Vieš, že starý bezzubý Rudo sa všade po dedine chváli, že ťa ako prvý pretiahol?“ Linda sa skoro zasmiala. Že prvý. A skoro aj niečo povedala, ale veď načo. Odišla vtedy domov, hoci škola sa vlastne vôbec neskončila.

V ten večer s rozbitými hodinami sa otec nevrátil do cca desiatej a Linda už počula ten telefonát a rozmýšľala, kde mala, kurva, hlavu, keď tie hodiny neopravila alebo nezvesila. Boli len na dva šrauby a vrtačka bola v spodnom šuplíku v garáži. Čo by jej to zabralo, päť minút, kým by sa naučila vyvŕtať šrauby? Otec by si to nebol všimol, nevynadal by matke, opil by sa doma, matka by nemohla volať a Linda sa mohla vyspať. Ale nie, ona je proste zaostalá a môže si za všetko sama. A tak počuje ako matka otvára dvere a podľa krokov usudzuje, že je to zasa starý bezzubý Rudo, čo sa trepe po chodbe s ňou. Matka znie nádejne neopito, ale Linda sa nenechá klamať. Rozmýšľa, že odíde, ale potom jej dôjde, že nemá kam, a že sa ju nikto nechtyl už nejaký ten piatok (lebo v piatky pije matka v krčme) a proste

ostane v posteli. Netuší, koľko ukazujú hodiny na terase, ale tak trochu dúfa, že na Uráne práve svitá, a že ľuďmi nepoznaný život tam začína príjemný sedemnásť hodinový deň.